

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΔΑΙΜΟΝΙΖΟΜΕΝΟΥ ΤΩΝ ΓΕΡΓΕΣΗΝΩΝ (ΛΟΥΚ. 8, 26-39)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στη Λούτσα, στις 25/10/1992)

Ένας συνταρακτικός διάλογος!

Σήμερα ακούσαμε στο Ευαγγέλιο για έναν άνθρωπο δαιμονισμένο. Ακούσαμε για την κατάσταση στην οποία βρισκόταν, καθώς και για το πώς βλέπει ο Χριστός τα δαιμόνια και τα δαιμόνια τον Χριστό. Επειδή ο Χριστός είναι το φως του κόσμου, έχουμε ανάγκη να πάρουμε φως από το δικό του φως. Και να διορθώσουμε τις σκέψεις μας με βάση τις σκέψεις τού Χριστού. Και να κάνουμε την γνώμη μας και την σοφία μας, αν υπάρχει, να ακολουθούν τη γνώμη και την σοφία του Χριστού. Γιατί ό,τι είναι διαφορετικό από την γνώμη και τη σοφία του Χριστού, δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια «εξυπνάδα» εντός εισαγωγικών, που οδηγεί στην καταστροφή και συνεπώς είναι ανοησία.

Ο δαιμονισμένος βρισκόταν σε μια κατάσταση εντελώς έξαλλη. Δεν έμενε στο σπίτι του, αλλά στα μνήματα. Πεθαμένος ήταν, αφού είχε μέσα του τον διάβολο. Γι' αυτό του άρεσε να μένει στους τόπους του θανάτου. Και όταν κάθε τόσο το δαιμόνιο τον καταλάμβανε, πέταγε τα ρούχα του και έπαιρνε τα βουνά. Έτρεχε εκεί που δεν υπάρχει η ζωή των ανθρώπων. Έτρεχε στα μέρη που θυμίζουν την σιγαλιά του θανάτου. Αν προσπαθούσε κανείς να του κάνει μία ανάλυση θα έβλεπε ότι ο άνθρωπος αυτός είχε μέσα του συνεχή ταραχή.

Να όμως μια ημέρα πέρασε από εκεί ο Χριστός. Όταν τα δαιμόνια τον είδαν, τρόμαξαν. Και άρχισαν να του φωνάζουν:

-Λυπήσου μας. Μη μας βασανίσεις. Γιατί ήλθες να μας τιμωρήσεις πριν από την ώρα μας;

Ρωτάει ο Χριστός:

-Ποιό είναι το όνομά σου;

Και απαντούν:

-Τι ονόματα να σου πούμε; Λεγεώνας είμαστε.

«Λεγεώνας» σημαίνει έξη χιλιάδες. Απορεί κανείς πως τόσα δαιμόνια, ήταν μέσα σε έναν άνθρωπο. Η απάντηση είναι ότι τα δαιμόνια είναι πνεύματα οπότε δεν υπάρχει θέμα χώρου.

Οι εχθροί λοιπόν του Χριστού ήταν έξη χιλιάδες. Ο Χριστός ένας. Έχετε δει ποτέ, παλληκάρι, όσο γερό και αν είναι να τα βάλει ταυτόχρονα με πέντε, με δέκα, με εκατό; Έστω και αν ξέρει τις καλύτερες τέχνες της πάλης; Με έξη χιλιάδες, ποιος τολμάει να τα βάλει; Και όμως αδελφοί μου, έξη χιλιάδες δαιμόνια, βλέπουν τον Χριστό απέναντί τους και τρέμουν. Τι σημαίνει αυτό; Σημαίνει ότι όλα τα δαιμόνια του κόσμου μαζί, είναι για τον Χριστό ένα φύσημα. Και παρακαλούσαν τον Χριστό: «μη μας στείλεις από τώρα στην κόλαση». Τι φοβερά λόγια! Τα δαιμόνια φοβούνται την κόλαση. Και τρέμουν την κρίση του Χριστού, που μια μέρα θα γίνει. Κάποιοι άνθρωποι δεν φοβούνται την κόλαση. Κοροϊδεύουν τους άλλους όταν τους μιλάνε για την κόλαση. Δηλαδή υπάρχουν άνθρωποι πιο σκοτισμένοι από τα δαιμόνια. Πιο κουτοί από τα δαιμόνια.

Τελικά ποιός ήταν άρρωστος;

Ο Χριστός διέταξε τα δαιμόνια να φύγουν από τον άνθρωπο. Εκείνα τον παρεκάλεσαν:

-Επίτρεψέ μας, αφού μας διώχνεις από τον άνθρωπο αυτό, τουλάχιστον να πάμε στα γουρούνια.

Ήταν κει πέρα ένα κοπάδι γουρούνια. Ο Χριστός τους το επέτρεψε.

Τι βλέπουμε εδώ; Τα δαιμόνια αφού μπήκαν στον άνθρωπο και του έκαναν τόσα κακά, όταν ήρθε η ώρα να φύγουν, δεν σκέφτηκαν με πνεύμα μετάνοιας, αλλά και πάλι ήθελαν να κάνουν κάτι κακό. Μπήκαν στα γουρούνια, τα παρέσυραν και τα έκαναν να πέσουν στη θάλασσα και να πνιγούν, για να προκαλέσουν ζημιά.

Μετά από αυτό, βλέπουμε κάποιους ανθρώπους σε μια κατάσταση χειρότερη από τα δαιμόνια! Οι ιδιοκτήτες των γουρουνιών αφού έμαθαν τα γεγονότα, έτρεξαν στο Χριστό. Αλλά αντί να σταθούν μπροστά του με ευλάβεια ή τουλάχιστον όπως στάθηκαν μπροστά του τα δαιμόνια, αντί να τον παρακαλέσουν να πάει κοντά τους, για να τους ευλογήσει, τον παρακαλούν να φύγει από τον τόπο τους. Δεν βλέπουν ότι ένας συνάνθρωπός τους, αδελφός τους, απαλλάχτηκε από την κυριαρχία του διαβόλου. Βλέπουν μόνο την ζημιά τους. Επειδή η καρδιά τους έχει γίνει χρήμα, έχει πεθάνει η ψυχή τους για το

καλό, για αγάπη, για αισθήματα, για συμπόνια. «Δεν μας ενδιαφέρει», λένε, «χίλια χρόνια να ήταν δαιμονισμένος. Τα γουρούνια μας μετράνε! Τα χρήματά μας!»

Ερώτημα: Αυτή η κατάσταση των φαινομενικά υγιών, δεν ήταν χειρότερη από την κατάσταση του δαιμονισμένου; Αφού ήταν χειρότερη από την κατάσταση των δαιμονίων...

Τελικά ο Χριστός φεύγει από τον τόπο εκείνο. Αλλά κοντά του, έχει κολλήσει κάποιος που δεν θέλει να τον αποχωριστεί. Είναι ο πρώην δαιμονισμένος. Ντυμένος τώρα, ήρεμος και πράος, γεμάτος από ταπείνωση και καλωσύνη. Πέφτει στα πόδια του Χριστού και τον παρακαλεί:

-Χριστέ μου, κράτα με κοντά σου, μια για πάντα. Δούλος σου να είμαι. Ό,τι θέλεις να κάνω. Μόνο να είμαι κοντά σου.

Του απαντάει ο Χριστός:

-Γύρισε στο σπίτι σου και διηγού όσα σου έκανε ο Θεός.

Βλέπουμε ότι ένας άνθρωπος δέχθηκε ευεργεσία. Και αισθάνθηκε ευγνωμοσύνη, που συνοδευόταν με διάθεση θυσίας για τον ευεργέτη του. «Να μείνω κοντά σου, να σε υπηρετώ». Τι γλυκειά που είναι η ευγνωμοσύνη! Αλλά ο Χριστός μάς δείχνει τι πρέπει να κάνουν οι ευεργέτες. Γιατί δεν του λέει, «τρέξε να με διαφημίσεις που σ' έκανα καλά», αλλά του λέει: «Πήγαινε και να διηγείσαι στον κόσμο, αυτά που έκανε σε σένα ο Θεός». Κρύβει τον εαυτό του και διδάσκει τον άνθρωπο να το 'χει βαθειά στην καρδιά του, ότι όλα τα καλά όσο και αν φαίνεται ότι προέρχονται από χέρι ανθρώπου, στην πραγματικότητα προέρχονται από τον Θεό.

Εσύ αδελφέ μου, όταν ευεργετείς κάποιον και σου λέει: «Σ' ευχαριστώ», του απαντάς: «Εκείνος τα έκανε όλα;».

Και έφυγε ο πρώην δαιμονισμένος, ο φόβος και ο τρόμος των ανθρώπων και δίδασκε με όλη του τη δύναμη εκείνους που έδιωξαν τον Χριστό, τι του έκανε ο Θεός. Διδάσκοντάς μας, ότι για τον Χριστό και για την ωφέλεια των ανθρώπων πρέπει να έχουμε το στόμα μας ανοιχτό, τα λόγια μας πλούσια και την ψυχή μας γεμάτη δύναμη, αγάπη, στοργή.

Δύο φωτογραφίες

Το σημερινό Ευαγγέλιο μας δείχνει ακόμη τι είναι ο άνθρωπος κοντά στο Χριστό και τι μακριά του. Μακριά από τον Χριστό ο δαιμονισμένος ήταν γεμάτος από ταραχή. Πώς την εκδήλωνε; Πετούσε τα ρούχα του και γυμνός έτρεχε στα μνήματα και στα βουνά.

Αλλά υπάρχουν άνθρωποι οι οποίοι δεν φαίνεται ότι έχουν δαιμόνιο, αλλά έχουν μέσα τους ενέργεια του διαβόλου. Γιατί το φρόνημά τους είναι καταφρόνηση του νόμου του Θεού και η φροντίδα τους μόνο για τον εαυτό τους και τα επίγεια. Παράδειγμα: Ένας άνθρωπος δεν τρέχει στα μνήματα, αλλά κάνει μνήμα το σπίτι του. Γιατί συμπεριφέρεται έτσι που κάνει γυναίκα, παιδιά, αδέρφια, γονείς να κλαίνε. Να τους λείπει η χαρά. Να μην έχουν ειρήνη. Και αν κάνουν πως του μιλάνε, ε, τότε γίνεται χειρότερος από δαιμόνιο. Φωνάζει, βρίζει, βλαστημάει.

Άλλοτε πάλι, κουβεντιάζουν κάποιοι και τι βγάζουν από το στόμα τους; Ω Θεέ μου! Να μην βρεθεί άνθρωπος κοντά τους. Τι αισχρότητες. Τι απρέπειες. Τι πονηρίες! Που μπροστά τους ιλιγγιούν ακόμη και τα δαιμόνια. Και εκείνοι, χαχανίζουν. Και συναγωνίζονται ποιος θα πει τα χειρότερα λόγια.

Είναι πολύ άσχημο βέβαια να γυρίζει ο άνθρωπος γυμνός σωματικά. Αλλά το πιο φοβερό είναι να είναι ψυχικά γυμνός και ακόμη χειρότερα, όχι απλώς γυμνός αλλά αναίσθητος. Και να προκαλεί, με την ασέβεια και την αισχρότητα που δείχνει, τους πάντες.

Ας δούμε και μια άλλη εικόνα του ανθρώπου μακριά από τον Χριστό. Τα δαιμόνια, έξη χιλιάδες, φοβόντουσαν τον Χριστό και στεκόντουσαν μπροστά του προσοχή. Όταν ο άνθρωπος δεν φοβάται τον Θεό, είναι πολύ χειρότερα από το να μη φοβάται όλους τους συναθρώπους του και να μην ντρέπεται κανένα, μάνα, πατέρα, αδέρφια, γυναίκα και να κάνει τα χειρότερα και τα αισχρότερα. Γιατί ο Θεός είναι μεγαλύτερος από όλους τους ανθρώπους. Και ο αναίσχυντος αυτός άνθρωπος, λέει ειρωνείες και κάνει εξυπνάδες μπροστά σε μεγάλους και σε μικρούς, δολοφονώντας ψυχές. Τι θα απολογηθεί ενώπιον του φοβερού δικαστηρίου του Κυρίου μας Ιησού Χριστού την ημέρα της Κρίσεως;

Ο άνθρωπος κοντά στο Χριστό πώς είναι; Όταν ο πρώην δαιμονισμένος έγινε καλά, έκατσε «παρά τους πόδας του Ιησού, ιματισμένος και σωφρονών». Γεμάτος ηρεμία. Ηρεμία σημαίνει ό,τι «δύσκολο» και αν συμβεί, εγώ έχω μέσα μου γαλήνη. Φωνάζει ο άλλος, βρίζει, με αδικεί; Ξέρω να έχω μέσα μου ειρήνη. Πόσο διαφέρει ο άνθρωπος αυτός από εκείνον που γίνεται σβούρα του διαβόλου; Που όταν του δώσει μια αφορμή να θυμώσει γίνεται εκτός εαυτού.

Ο άνθρωπος κοντά στο Χριστό δεν είναι σβούρα που παίρνει ανάποδες, ούτε φύλλο που το φυσάει ο άνεμος. Είναι βράχος μέσα στη θάλασσα. Ορμούν τα κύματα πάνω του αλλά κάθε κύμα τον πλένει περισσότερο. Και όταν βγει ο ήλιος λάμπει περισσότερο. Γι' αυτό οι ίδιοι άνθρωποι που του δημιουργούν τα

προβλήματα, όταν ησυχάσουν, λένε: «Τι θαυμάσιος άνθρωπος που είναι αυτός! Πόσο διαφέρει από εμάς!»

Ακόμη ο άνθρωπος κοντά στο Χριστό γίνεται κοινωνικός. Που σημαίνει: Εγώ, το ξέρω ότι δεν είμαι αναμάρτητος και ξέρω ακόμα ότι και ο άλλος είναι ίδιος με μένα. Εγώ, για να γίνω καλύτερος, για να υπομείνω την προσβολή που μου έκαναν, χρειάζεται να κάνω αγώνα σκληρό. Και έχοντας αυτογνωσία, μαθαίνω να καταλαβαίνω τους άλλους. Γι' αυτό γίνομαι συμπαθέστερος, ανθρωπινότερος. Και αγαπώντας τους άλλους τους κατανοώ και τους συγχωρώ. Και παρακαλώ τον Θεό να τους βοηθήσει να γίνουν καλύτεροι.

Αυτή είναι η σοφία του Θεού. Αυτό μας συμβουλεύει να κάνουμε ο Χριστός για να φεύγουμε από τα έργα και το φρόνημα του διαβόλου. Αμήν.-